

[Schovelin.]

sig til, at fra Mestbegunstigelsesklau-
 Standpunktet er der intet at indvende mod
 en Specialisering. Der tales her om det her
 i Tinget saa ofte omtalte Tilfælde, hvor
 Tyskland specialiserede Hestepositionen og
 indsatte forskellige Toldsatser for Heste af
 Ardenerracen og Heste af norisk Race
 o. s. v., o. s. v. Og saa staar der:

„Uden at ville føre noget Forsvar
 for dette System, maa det dog ikke tabes
 af Syne, at den Danmark tilstaaede Mest-
 begunstigelsesbehandling ikke juridisk set
 var blevet tilsidesat.“

— ikke *juridisk set* var blevet tilsidesat,
 nej, selvfølgelig! —

„hvilket ogsaa fremgaar af, at andre
 Lande, f. Eks. Frankrig, der nød Mest-
 begunstigelsesbehandling i Tyskland, jo
 maatte slaa sig til Taals med lignende
 vidtdrevne Specialiseringer, f. Eks. med
 Hensyn til Kvæg.“

Dette er det rigtige, dette kunde den højt-
 ærede Udenrigsminister have læst sig til,
 idet der staar: Det maa ikke tabes af Syne.
 Den højtærede Minister har imidlertid tabt
 det af Syne — hvis han nogen Sinde har
 haft det i Syne, hvad jeg ikke ved.

Nej, det er klart, at en Toldspecialise-
 ring kan man foretage uden Hensyn til Mest-
 begunstigelsen. Lad os tage et Eksempel.
 Hvis man mener, at Bananer er en sund
 Folkenæring, saa kan man give Jamaica
 eller et andet bananudførende Land en la-
 vere Toldsats, og saa er Mestbegunstigelses-
 klausulen opfyldt, naar andre, der kan frem-
 skaffe Bananer, som med andre Ord kan
 avle Bananer, kommer med deres Bananer.
 Men det hjælper ikke noget, at Folk kom-
 mer og siger: Ja, Bananer — men man kan
 lige saa godt spise Æbler og Pærer, der
 maa virkelig være den samme Sats for al
 Frugt; det er en Krænkelse af Mestbegun-
 stigelsen, naar vore Æbler betaler en højere
 Sats end Jamaica Bananer! Det hører intet-
 steds hjemme. Naar en Nation frembringer
 Varer af en bestemt Kvalitet, hvad enten
 det nu skyldes Klima eller særlig Dygtig-
 hed o. s. v., da maa man have Lov til at give
 den en lavere Toldsats, hvis man vil have
 den Vare med, og det kan Mestbegunstigel-
 sesklausulen aldrig hjælpe for, thi ifølge
 den skal kun andre Lande kunne nyde same-
 Begunstigelse, for saa vidt de kan skabe
 den samme Vare.

Noget andet er det, hvis f. Eks. Tysk-
 land vilde begunstige Frankrig ved at sætte
 en lavere Toldsats paa Camembert Ost, og
 vi saa en Dag lavede en Vare, om hvilken
 en upartisk Dommer vilde sige: Jeg ka'nte

smage Forskel, om det er en fransk eller en
 dansk Ost; saa kan man ikke, som Comité
 économique udtrykkelig har fremhævet det,
 ikke ved at nævne dette Eksempel, men paa
 anden Maade — det er jo den Comité,
 der beskæftiger sig med Mestbegunstigelses-
 klausulen i Genève — komme og sige, at
 Osten skal have et Oprindelsescertifikat for,
 at den er fransk. Dette vilde være en Kræn-
 kelse af Mestbegunstigelsen. Det er ingen
 Krænkelse af Mestbegunstigelsen, hvis f.
 Eks. England fabrikkerer visse bestemte
 Manufakturvarer, hvori det har en over-
 legen Færdighed, og man saa giver disse
 Varer en lav Toldsats. Men i det Øjeblik,
 da Tyskland kan fremstille nøjagtig samme
 Vare, vilde det være en Krænkelse af Mest-
 begunstigelsen, hvis man nægtede Tysk-
 land denne Toldsats. Da det er af over-
 vældende Betydning, slaar jeg fast med
 Tretommersøm — med Tretommersøm —
 at Mestbegunstigelse ikke nogen Sinde kan
 forhindre en Specifikation af Toldloven, og
 at en Specifikation af Toldloven overhovedet
 er den Vej, hvorpaa vi skal slaa ind for at
 kunne væрге os overfor den Situation, hvori
 vi snart vil være stedt.

I Stedet for nu at slutte, hvad der vilde
 være *den logiske Slutning*: naar hele den øv-
 rige Verden ødelægger Spillet for os ved at
 specialisere og derigennem paa fuldstændig
 legitim Maade kommer udenom Mestbegun-
 stigelsen, saa maa vi gøre det samme — i
 Stedet for at gøre denne nærliggende Slut-
 ning har Udenrigsministeren gjort sig Sagen
 vanskelig. Han har nemlig fattet den dri-
 stige — ak, alt for dristige — Plan, at han
 kunde faa Stormagterne til at fastslaa eller
 faa alle Lande i Genève til at fastslaa en
 international Fortolkning af Mestbegun-
 stigelsen, hvorigennem bl. a. ogsaa Specia-
 lisering blev forbudt. Hvad der har drevet
 Udenrigsministeren yderligere ind paa den-
 ne Vej, er vel den Maade, hvorpaa Tyskland
 er optraadt overfor os i de sidste Aar. Jeg
 behøver ikke nærmere at dvæle derved, det
 har vi alle fuldstændig i vore Hjerner, ja,
 foran i vore Hjerner, og det eneste, der har
 været mærkeligt, er, at man oplevede alt
 det Postyr, dette mærkelige Skuespil:
 Forbavelsen over, at dette gamle møl-
 ædte Skind, som hedder Mestbegunsti-
 gelse, ikke kunde dække over noget som
 helst. Tyskland gik videre, kom ind paa
Kontingentering, og Kontingentering er
 straks adskilligt tvivlsommere, eller, rettere
 sagt, det er noget, som man fra mange
 gode Folkeretslæreres Side mener er
 i Strid med Mestbegunstigelsen. Altsaa,
 nu var det dog en Gæng blevet for groft.